

Arrest

nr. 340 619 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 april 2024 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de bestreden beslissing wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar, op grond van de volgende motieven:

"Aan de Heer:

Naam: S.

Voornaam: B.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: E.

Nationaliteit: Albanië

Gekend in de gevangenis als zijnde E. B., °X E., Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied (2).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29.04.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene werd op 26.01.2016 onderworpen aan een eerste inreisverbod van 8 jaar.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 10.10.2023 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaart dat hij 6 maanden na zijn repatriëring in 2016 is teruggekomen naar België. Betrokkene is in het bezit van een Albanees paspoort en een Albanees rijbewijs. Hij heeft geen medische problemen die hem belemmeren te reizen of terug te keren naar Albanië. Betrokkene heeft / had een relatie met H.B. Hij stelt echter dat ze reeds 3 maanden geen contact meer hebben. Hij heeft 3 minderjarige kinderen die momenteel in België zijn. Hij stelt dat zijn (ex)partner en de drie kinderen recht op verblijf hebben in België. Dit klopt niet. Mevrouw diende een aanvraag 9bis in op 20/11/2020, voor zichzelf en haar 3 minderjarige kinderen. Deze aanvraag werd op 25/01/2022 onontvankelijk verklaard. Zij diende op 10/03/2022 beroep in tegen deze beslissing, maar het beroep werd op 10/06/2022 verworpen. Het administratief dossier van betrokkene bevat te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkenen in België. Een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is op het eerste zicht niet aannemelijk. De betrokkene wil niet terugkeren naar Albanië, omdat zijn kinderen in België zijn en hier naar school gaan. Ze spreken Nederlands en ze kennen geen Albanees. Dit argument behoort tot de privésfeer en valt niet binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Betrokkene werd op 24.12.2015 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 40 maanden met 4 jaar uitstel voor wat 15 maanden overtreft uit hoofde van mensenhandel en uitbuiting van de prostitutie van derden.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 05.07.2023 voor inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, namelijk teelt van cannabis, met de omstandigheid dat dit gebeurt in het kader van een vereniging als dader of mededader, feiten waarvoor hij later mogelijk veroordeeld kan worden. De feiten werden gepleegd in een pand te [...]. Tijdens een huiszoeking werd op dit adres een volledig functionele kweekruimte/plantage aangetroffen (482 potten), 1 kweekruimte in opbouw en een zak met marihuana (464 gram).

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden- Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis).

In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls

grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Rekening houdend met de precaire verblijfssituatie van betrokkene, met zijn gebrek aan legale inkomsten en zijn schulden en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het zeer lucratief van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“2.2.1. SCHENDING VAN HET GEZAG VAN HET GEWIJSD (ART. 23- 27 GER.W. EN ART. 4 V.T. SV.)
IUO. SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN DE
ZORGVULDIGHEIDSVERPFLICHTING

7.

De bestreden beslissing is (manifest) onverenigbaar met de beschikking van het arrest van het Hof van Beroep te Brussel dd. 29 april jl.

Zoals hoger uiteengezet, worden in deze beslissing aan verzoeker – ter bescherming van de openbare orde- volgende voorwaarden opgelegd (zie stuk 2):

- het houden van een vast adres;
- zich aan geen enkele proceshandeling onttrekken;
- ...

De voorwaarden werden door de Kamer van Inbeschuldigingstelling opgelegd in functie van het goede verdere verloop van het gerechtelijk onderzoek en ter bescherming van de openbare orde.

7.

De bestreden beslissing verzuimt rekening te houden met (het bestaan van) het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling en de erin opgelegde voorwaarden. Meer, de beslissing van verwerende partij is volstrekt onverenigbaar met de beslissing en de erin opgelegde voorwaarden en zij maakt de naleving van de voorwaarden door verzoeker onmogelijk.

De bestreden beslissing schendt aldus het gezag van gewijsde waarmee het arrest van het Hof van Beroep bekleed is jegens verzoeker (en erga omnes). Ook indien het arrest niet met gezag van gewijsde zou zijn bekleed, quod certe non, dient uiteraard wel rekening te worden gehouden met het bestaan ervan;

De miskennis van de opgelegde voorwaarden door verwerende partij is een manifeste schending van de zorgvuldigheidsplicht welke op elk bestuur c.q. op elke administratieve overheid rust en welke de overheid de verplichting oplegt om in elk geval rekening te houden met alle feitelijke en juridische gegevens en omstandigheden van de zaak.

8.

Verwerende partij zal betogen dat het Parket geen bezwaar heeft geformuleerd tegen de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten c.q. het inreisverbod en zal verwijzen naar de Omzendbrief nr. Col/ 13/2010) (= Gemeenschappelijke Omzendbrief van de Minister van Justitie, de Staatssecretaris belast met het Migratie- en Asielbeleid en het College van de Procureurs-Generaal betreffende gegevensstromen tussen het Openbaar Ministerie en de Dienst Vreemdelingenzaken).

Als doelstelling vermeldt betreffende Omzendbrief

“- er over te waken dat het openbaar ministerie een beslissing met kennis van zaken neemt door over de meest actuele informatie te beschikken betreffende de verblijfstoestand van de betrokken vreemdeling

- er over te waken dat de DVZ tijdig geïnformeerd is over elke lopende gerechtelijke procedure betreffende een vreemdeling, zodat deze dienst een beslissing met kennis van zaken kan nemen.”

In casu dient vastgesteld dat verwerende partij zich niet tijdig (= voor de totstandkoming van de bestreden beslissing) heeft geïnformeerd over de lopende procedures en genomen beslissingen.

Immers wordt in de bestreden beslissing geen gewag gemaakt van het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Brussel, en de erin vervatte voorwaarden. Er wordt enkel verwezen naar het aanhoudingsmandaat van 5 juli 2023, doch niet naar het arrest van Kamer van Inbeschuldigingstelling dd. 29 april 2024.

Zoals hoger gesteld, kon en behoorde verwerende partij redelijkerwijze kennis te hebben van het bestaan van dit arrest en de erin vervatte voorwaarden. Ook indien het arrest niet met gezag van gewijsde bekleed zou zijn, quod non, behoorde verwerende partij uiteraard wel met het bestaan van de opgelegde voorwaarden rekening te houden alvorens een verwijderingsmaatregel en inreisverbod op te leggen.

Dat verwerende partij blijkbaar (pas) na het nemen van de beslissing contact neemt met het Parket met de vraag of er bezwaar bestaat tegen de verwijdering van verzoeker, is niet van aard de onzorgvuldigheid bij de totstandkoming van de beslissing te herstellen.

In overeenstemming met de geciteerde Omzendbrief behoorde verwerende partij zich tijdig te informeren en vervolgens met kennis van zaken (en dus rekening houdende met het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling en de erin vervatte voorwaarden) een beslissing te nemen.

In casu hanteert verwerende partij een omgekeerde werkwijze. Zonder kennis van zaken (= zonder kennis van het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling) gaat verwerende partij over tot het opleggen van een inreisverbod (immers wordt in de bestreden beslissing nergens melding van gemaakt van dit arrest) om zich nadien pas in verbinding te stellen met het Parket met de vraag of er bezwaar is tegen gedwongen terugkeer.

De wijze van totstandkoming van de bestreden beslissing is aldus manifest onzorgvuldig te noemen.

Het komt bovendien niet toe aan verwerende partij en het Parket om (het arrest van) het Hof van Beroep (en de erin opgelegde voorwaarden) in een één-tweetje terzijde te schuiven, a fortiori nu het arrest van het Hof van Beroep er net toe strekt de openbare orde te beschermen, op de door het Hof voorgestane wijze.”

2.1.2 Verzoeker betoogt dat het opleggen van een inreisverbod onverenigbaar is met de voorwaarden opgelegd door de kamer van inbeschuldigingstelling, meer in het bijzonder dat hij een vast adres moet hebben en zich aan geen enkele proceshandeling mag onttrekken en dat er dus een schending voorligt van het gezag van gewijsde van het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling en van de zorgvuldigheidsplicht nu niet naar dat arrest wordt verwezen.

De op 29 april 2024 door de kamer van inbeschuldigingstelling voor een termijn van drie maanden opgelegde voorwaarden zijn als volgt geformuleerd:

- “1. Een vaste woon-en verblijfplaats hebben te [...] en hier woonstkeuze doen voor alle betekeningen en kennisgevingen. Bij elke wijziging van adres onmiddellijk en per aangetekende brief ter kennis brengen aan de onderzoeksrechter,*
- 2. zich aan geen enkele proceshandeling onttrekken en gevolg geven aan alle uitnodigingen om te verschijnen of voor verhoor van de bevoegde overheid en zijn volle medewerking verlenen aan het gerechtelijk onderzoek,*
- 3. een nuttige dagbesteding zoeken,*

4. uiterlijk de eerstvolgende werkdag na zijn vrijlating contact opnemen met het Justitiehuis met het oog op het toezicht van de opgelegde voorwaarden,
5. zich onthouden van het plegen van strafrechtelijk te beteugelen feiten,
6. gebruik maken van uitsluitend 1gsm-toestel waarop hij 24u beschikbaar blijft en de contactgegevens ter kennis brengen aan de onderzoeksrechter binnen de 24u na zijn in vrijheidstelling.”

Verzoeker stelt dan wel dat het inreisverbod het hem onmogelijk maakt om deze voorwaarden na te leven, zonder meer, maar hij toont dit niet aan. Immers, uit geen van deze voorwaarden blijkt dat verzoeker – mits inlichten van de onderzoeksrechter en justitiehuis – alleen verblijf kan houden in België. In die optiek moet er overigens op worden gewezen dat verzoeker de verwijderingsmaatregel die voorafgaand aan het inreisverbod werd afgeleverd niet heeft aangevochten, terwijl hij precies door die maatregel gedwongen van het grondgebied werd verwijderd. Waar verzoeker zich dus gegriefd voelt door het feit dat pas na het nemen van de bestreden beslissing contact zou zijn genomen met het Parket over een eventueel bezwaar tegen de gedwongen verwijdering, kan de Raad alleen maar vaststellen dat dit middelonderdeel niet is gericht tegen het thans bestreden inreisverbod en niet ontvankelijk is.

Verzoeker kan zich voorts ook vanuit het buitenland ter beschikking houden van het lopende onderzoek en - indien hij zou worden opgeroepen door een politionele overheid of persoonlijke verschijning vereist zou zijn - toestemming vragen om het Belgische grondgebied te betreden ten einde te voldoen aan een eventuele oproeping of vraag tot persoonlijke verschijning.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij, door het opleggen van het inreisverbod, de hiervoor geciteerde voorwaarden zou hebben geschonden. Verzoekers betoog mist dus feitelijke grondslag. Waar hij stelt dat in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt van het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling, toont hij dan ook niet aan op welke manier hij daardoor in zijn belangen werd geschaad.

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat beslissingen van de onderzoeksgerechten slechts gezag van gewijsde hebben in de gevallen waarin de wet hen de bevoegdheid toekent ten gronde te beslissen zoals de vonnisgerechten (Cass. 18 juli 1995, Pas. 1995, I, 731.) (cfr. RvS, nr. 12.308 van 30 januari 2017) en dat verzoeker verder geen bepaling aanwijst waaruit zou blijken dat een beslissing van de raadkamer of van de kamer van inbeschuldigingstelling voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet indien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. Een beslissing van de raadkamer of van de kamer van inbeschuldigingstelling doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van verzoeker in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwerende partij.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL IUO. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. ART. 74/ 11 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 (= HIERNA AFGEKORT: VREEMDELINGENWET)

9.

Verwerende partij kiest in de bestreden beslissing voor het opleggen van een maximale duur van het inreisverbod van 3 jaar.

De duur van het inreisverbod wordt gesteund op volgende overwegingen:

- *de precaire verblijfsituatie;*
- *zijn schulden;*
- *de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag;*
- *zeer lucratief karakter van de feiten;*
- *het handhave van de openbare orde*

Voormelde overwegingen kunnen de beslissing niet schragen:

(i) Nopens de vermeende feiten

10.

Vooreerst houdt verwerende partij de “vermeende feiten” ten onrechte reeds voor bewezen.

Immers stelt verwerende partij ter motivering van de duur van het inreisverbod (eigen onderlijning):

- “Gezien het lucratief karakter van de feiten (...)”
- “Gelet op de maatschappelijke impact van het misdadig gedrag”
- “ Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden (...)”

Zonder kennis / inzage van het strafdossier verklaart verwerende partij de feiten aldus reeds als bewezen opzichtens betrokkene.

Het is onduidelijk – dit blijkt niet uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier- waarop verwerende partij zich steunt om de vermeende feiten opzichtens verzoeker reeds als bewezen te beschouwen.

Verwerende partij zal zich er toch van bewust zijn dat in het kader van het gerechtelijk onderzoek/ de voorlopige hechtenis nog géén uitspraak wordt gedaan over de schuldvraag en dat het haar – als administratieve overheid- uiteraard niet toekomt om – zonder de minste kennis van het strafdossier (!) en nog voor er een uitspraak is tussengekomen van de strafrechter- zondermeer te stellen dat de feiten bewezen dienen te worden verklaard en de schuld in hoofde van verzoeker zondermeer te weerhouden.

Door de vermeende feiten in hoofde van verzoeker als bewezen te beschouwen én de maximumduur het inreisverbod hierop te steunen, geeft de bestreden beslissing blijk van een onzorgvuldige totstandkoming en dient de motivering als kennelijk onredelijk te worden beschouwd.

Het komt niet aan de Staatssecretaris toe om zonder enige kennis van het dossier enige voorafname te doen en te oordelen over de schuld van de vreemdeling. Ook de Staatssecretaris behoort de uitspraak van de strafrechter af te wachten alvorens standpunt in te nemen over de schuld of de onschuld van de vreemdeling.

Dat de Staatssecretaris terzake over een discretionnaire beoordelingsbevoegdheid beschikt, impliceert uiteraard niet dat hij op grond van het bestaan van een aanhoudingsmandaat – zonder aanvullende elementen en zonder kennis van het strafdossier- kan concluderen dat de “feiten” lastens de vreemdeling als bewezen kunnen worden verklaard.

Een zulke motivering c.q. deductie kan redelijkerwijze niet worden aangenomen, aangezien deze manifest onverenigbaar is met het vermoeden van onschuld dat uiteraard ook ten voordele van de vreemdeling dient te spelen.

Aangezien de overwegingen m.b.t. de vermeende feiten een dragend onderdeel zijn van de motivering voor het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod, en deze overwegingen feitelijke/ juridische grondslag missen én derhalve blijk geven van onzorgvuldigheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, kan de motivering op grond waarvan de maximumduur van het inreisverbod wordt opgelegd, redelijkerwijze niet gestand houden en dient de bestreden beslissing vernietigd.

11.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing bovendien naar een schuldenlast in hoofde van verzoeker, doch het is onduidelijk waaraan verwerende partij wenst te refereren.

Verzoeker benadrukt dat hij geen schulden heeft en het blijkt nergens uit waarop verwerende partij zich steunt om zulks te stellen. Dit onderdeel van de motivering mist eveneens feitelijke grondslag.

(ii) Nopens het belang van het handhaven van de openbare orde

12.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing nog naar het belang van het handhaven van de openbare orde ter staving van de maximumduur van het inreisverbod.

Zoals hoger uiteengezet, heeft het Hof van Beroep te Brussel bij arrest dd. 29 april 2024 verzoeker in vrijheid gesteld onder voorwaarden welke er net op gericht zijn om de openbare orde te beschermen, nl. het houden van een vast adres e.d.m.

Door geen rekening te houden met het door de KI uitgesproken arrest en opgelegde voorwaarden, verzuimt verwerende partij rekening te houden met alle relevante voorliggende feitelijke en juridische gegevens. Het arrest van de KI en de opgelegde voorwaarden impliceren immers reeds een bescherming van de openbare

orde zodat verwerende partij hiermee redelijkerwijze rekening hoorde te houden bij de beoordeling van de voorgestane noodzaak om (de maximumduur van) een inreisverbod op te leggen ter bescherming van de openbare orde.

Het blijkt niet uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier dat verwerende partij hiermee terdege rekening heeft gehouden.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht i.u.o. het redelijkheidsbeginsel dient derhalve te worden aangenomen.”

2.2.2. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. [...]”.

Deze bepaling voorziet dus in verschillende gradaties voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Zo kan in “standaardgevallen” een inreisverbod worden opgelegd tot drie jaar, kan deze termijn worden verlengd tot vijf jaar wanneer de betrokkene fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, en kan deze termijn worden overschreden wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In ieder geval moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

De beslissing tot het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf is niet gesteund op de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Verzoeker betwist dat niet.

Verder blijkt niet dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen wanneer zij oordeelt dat verzoeker een “ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”. De verwerende partij is binnen de standaardtermijn gebleven en heeft geopteerd voor een termijn van drie jaar.

De verwerende partij heeft de vaststellingen zoals die blijken uit het aanhoudingsmandaat van 5 juli 2023 wél mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod op drie jaar.

In de mate dat verzoeker betoogt dat de verwerende partij zonder kennis of inzage in het strafdossier ten onrechte de feiten als bewezen verklaart terwijl nog geen uitspraak werd gedaan over de schuldvraag en daarmee doelt op het vermoeden van onschuld wijst de Raad erop dat dit beginsel betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. Een inreisverbod is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Uit de bewoordingen van het aanhoudingsmandaat blijkt dat en waarom er ernstige aanwijzingen zijn van schuld van verzoeker en dat zijn aanhouding strikt noodzakelijk is voor de openbare veiligheid. Verzoeker toont dus niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn dat de verwerende partij zich hierop steunt en rekening houdt met de erin opgesomde feiten als zijnde de specifieke omstandigheden van het geval waarmee rekening moet worden gehouden overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet om de duur van het inreisverbod te bepalen.

Verzoeker stelt verder dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een schuldenlast in hoofde van verzoeker maar het onduidelijk is waaraan wordt gerefereerd, en hij benadrukt dat hij geen schulden heeft en

dat nergens uit blijkt waarop de verwerende partij zich steunt om zulks te stellen, en dit onderdeel van de motivering feitelijke grondslag mist.

De Raad stelt ter zake vast dat in het aanhoudingsmandaat wordt gewezen op “een reëel gevaar voor recidive, gezien de precaire financiële situatie van in verdenking gestelde (geen legale inkomsten-schulden) [...]”. Zoals reeds gesteld is het noch kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig van de verwerende partij om zich te steunen op de bevindingen in het aanhoudingsmandaat. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Verzoeker stelt tot slot nog dat niet blijkt dat de verwerende partij, ter staving van de maximumduur van het inreisverbod met het oog op het handhaven van de openbare orde, rekening heeft gehouden met het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling en de opgelegde voorwaarden die er net op waren gericht om de openbare orde te beschermen.

Uit het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling blijkt dat zij van oordeel is dat de handhaving van de voorlopige hechtenis nog steeds volstrekt noodzakelijk is voor de openbare veiligheid maar dat verzoeker voorlopig in vrijheid mag worden gesteld mits naleving van de erin opgesomde en hiervoor geciteerde voorwaarden. Hierboven werd reeds vastgesteld dat het inreisverbod niet in strijd is met deze voorwaarden. De Raad wijst er verder op dat nergens in de Vreemdelingenwet is bepaald dat een beslissing van de raadkamer of van de kamer van inbeschuldigingstelling voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet indien de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. Een beslissing van de raadkamer of van de kamer van inbeschuldigingstelling doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van de verzoekende partij in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwerende partij. Verzoeker kan zich bezwaarlijk beroepen op het feit dat hij ervan verdacht wordt strafrechtelijke feiten te hebben gepleegd en dat hij zich aan voorwaarden moet houden ter vrijwaring van de openbare orde, om daaruit een andere, meer gunstige beslissing inzake het opleggen van een inreisverbod af te dwingen. Verder toont hij niet aan dat de verwerende partij op ondeugdelijke wijze gebruik heeft gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld is het inreisverbod niet in strijd met de voorwaarden. De Raad kan niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ten enenmale ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen van maximum drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740).

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS